

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΙΚΡΕΤ ΑΝΠΙΑ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ...

ΠΑΡ' όλες τις προσπάθειές μου, παρ' όλη την καλή μου θέληση, μου ήταν αδύνατο να βρω ένα ενδιαφέρον θέμα έρευνας που θα με άνεδεικνυε στην έφημερίδα όπου είχα προσληφθή τελευταία ως συντάκτης.

Ο Ιδιοκτήτης και διευθυντής της έφημερίδος την ημέρα που με κάλεσε για να μου αναγγείλη την πρόσληψή μου, είχε προσθέσει:

— Φροντίστε ν' αναδειχθήτε, φίλε μου. "Αν βρήτε ένα θέμα έρευνας που θα μπορέση να μεγαλώση την κυκλοφορία του φύλλου μας, θα σας κάνω γρήγορα αύξησι, θα δημοσιεύω τα γραφόμενά σας στην πρώτη σελίδα και θα διατάξω να τυπώνεται ή υπογραφή σας με χοντρά στοιχεία

"Επρεπε λοιπόν να δείξω στο διευθυντή μου πως ήμουν περισσότερο Ικανός κι' έξυπνος απ' ό,τι με νόμιζε. "Ετσι συγχρόνως θα γινόμουν γνωστός με τα πρώτα άρθρα που θα δημοσίευα.

Γι' αυτό το λόγο λοιπόν τρεις ολόκληρες νύχτες δεν έκλεισα μάτι... "Εψαχνα, έψαχνα διαρκώς να βρω ένα θέμα έρευνας που θ' αναστάτωνε την κοινή γνώμη.

Η έμπνεύσεις δεν μου έλειπαν καθόλου. Σκεφτόμουν, π.χ., να πάω να ιδω τους διασημότερους άνδρες της χώρας μας και να κουβεντιάσω μαζί τους για ζητήματα που θα τ' άγνοούσαν.

Είπε βέβαια πως όλοι θάρχιζαν την άπάντησί τους: «Αυτό το ζήτημα ξεφεύγει από την άρμοδιότητά μου. "Εν τούτοις, κατά τη γνώμη μου...»

Μα είχε τάχα ενδιαφέρον αυτό το ζήτημα;

"Εξ άλλου τα θέματα έρχόντουσαν το ένα κατόπιν του άλλου στο μυαλό μου κι' εύρισκε κάθε καινούργιο άνωτερο από το προηγούμενο.

Αυτή ή συνεχής αναζήτησις μαζί με την άπνία, τσάκισαν τα νεύρα μου και την τέταρτη νύχτα βυθίστηκα στον ύπνο ξαντλημένος.

Δέν ξέρω κατά πόσον θα μπορούσε κανείς να ονομάση αυτό το πράγμα ύπνο. "Εβλεπα φριχτά όνειρα που τα ξέχναγα μόλις ξυπνούσα. Σε μία στιγμή μάλιστα ξύπνησα ξεφωνίζοντας δυνατά. "Η γυναίκα μου ξύπνησε κι' αυτή άναπιδώντας και με ρώτησε με τον τρόπο άποτυπωμένο στα μάτια της:

— Τι έπαθες; Τρελλάθηκες; Τρελλάθηκες; Τρελλάθηκες;

— "Οχι, δέν ήμουν καθόλου τρελλός. Εψαχνα μόνο να βρω ένα θέμα που θα μου επέτρεπε να διακριθώ στο έπάγγελμά μου. Κατά συνέπειαν ήμουν λογικός, μολοντί ή γυναίκα μου μου φώναζε: «Τρελλάθηκες;»

Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι μου με χαρά.

Είχα βρή!... Είχα βρή!

"Ο τίτλος της έρευνας μου θα ήταν «Ο τρελλοί δέν είνε τρελλοί».

Ναι, θ' άπεδείκνυα ότι οί τρελλοί δέν είνε τρελλοί. Γιατί, όπως ή γυναίκα μου με νόμιζε τρελλό τη στιγμή που ήμουν θαυμάσια στα λογικά μου, μπορούσε περίφημα και πολλοί από κείνους που βρισκόντουσαν στα φρενοκομεία και τους θεωρούσαν για τρελλούς, να ήσαν σαν κι' έμένα: να έψαχναν, δηλαδή, όπως έγω, να βρούν κάτι κι' έπειδή είχαν συγκεντρώσει όλη την προσοχή τους σ' ένα μοναδικό πράγμα, να φαινόντουσαν για τρελλοί στα μάτια των άλλων που μοίραζαν την προσοχή τους σε διάφορα ζητήματα έξ' ίσου. Του κάκου οί άνθρωποι αυτοί θα έλεγαν πως δέν ήσαν τρελλοί: οί γιατροί θα χαμογελοούσαν και σίγουροι για την έπιστήμη που νομίζουν πως κατέχουν, θα τους είχαν κλείσει στα φρενοκομεία.

Ναι... θ' άποδεύκνυα ότι όλοι οί τρελλοί δέν ήσαν τρελλοί και, για να το πετύχω καλύτερα αυτό, θα προσποιό-

μουν τον τρελλό. "Ετσι θα μ' έκλειναν σ' ένα άσυλο, όπου θα μπορούσα να έξετάσω τα πράγματα από κοντά και να γράψω την έρευνά μου. "Επειτα, αφού θ' άπεδείκνυα ότι κάθε άλλο παρά τρελλός είμαι, θα πήγαινα να την παραδώσω στην έφημερίδα μου.

* * *

Βρίσκομαι στο φρενοκομείο πρό δεκατριών ήμερών.

Μία νύχτα ώρμησα ξαφνικά έναντίον της γυναίκας μου κι' έκανα τάχα πως ήθελα να την πνίξω. "Εκείνη έβαλε τις φωνές, ζητώντας βοήθεια, οί γείτονες έτρεξαν, μ' έπιασαν, με πήγαν στην άρχή στο τμήμα κι' από κεί με έστειλαν στο φρενοκομείο.

Αυτό που φανταζόμουν είνε αλήθεια σχεδόν. Τα ένενηντα τοίς έκατό των τροφίμων αυτού του φρενοκομείου δέν είνε τρελλοί. Καθένας του έχει μία δική του σκέψη που τον άπασχολεί ολόκληρωτικά. "Ενας απ' αυτούς, παραδείγματος χάριν, υποστηρίζει ότι οί άνθρωποι πρέπει να τρώνε όπως τα πρόβατα, χλόη. Σύμφωνα μ' αυτό τον «τρελλό», τα μαγειρευμένα φαγητά έμποδίζουν τους ανθρώπους να ζήσουν πολλά χρόνια. Τα στομάχια μας κουράζονται από τις σάλτσες και τα λίπη. "Αν τρώμε, λοιπόν, αποκλειστικά χλόη, θα ζούμε πιο πολύ και πιο γαλήνια. Μα οί γιατροί, ισχυρίζόμενοι ότι «οί άνθρωποι δέν είνε ζώα για να τρώνε χλόη, έκλεισαν αυτό τον δυστυχισμένο έδω μέσα, κι' έπειδή κείνος εξακολούθησε να υποστηρίξη την ιδέα του, τον κατέταξαν όριστικά μεταξύ των τρελλών.

"Ενας άλλος «τρελλός» βρίσκεται έδω μέσα, γιατί υπεστήριζε πως ή ιστορία πρέπει ν' αρχίξη από τη σημερινή εποχή για να τελειώνη στον "Αδάμ και την Εβα και όχι, όπως συμβαίνει, αντίθετως... Κι' αυτός όμως έχει την ιδέα του.

* * *

Βρίσκομαι έδω πρό είκοσι ήμερών. Τελείωσα πειά την έρευνά μου. Χθές, κατά την έπίσκεψη, έξήγησα στο γιατρό τους λόγους που μ' ώδήγησαν έδω. Του έδειξα τις σημειώσεις μου και του δήλωσα πως ήθελα να φύγω απ' το φρενοκομείο. "Ο γιατρός με άκουσε με προσοχή και μου είπε γαλήνια:

— Πολύ καλά, παιδί μου, θα είδοποιήσω την οικογένειά σου νάρθη να σε πάρη.

Σήμερα το πρωί, ή γυναίκα μου ήρθε να με ιδη με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα.

— Πόσο εύχαριστημένη είμαι, έλεγε, που σε βλέπω καλά. "Ωστόσο, θα μ' εύχαριστούσες πολύ αν έμενες ακόμα μερικές ήμέρες έδω.

Χίλιες - δυο σκέψεις περάσαν από το μυαλό μου και ρώτησα:

— Γιατί;

— Μα τίποτε... δηλαδή... ο γιατρός...

Το μυαλό μου αναστατώθηκε, μόλις είπε τα λόγια αυτά. "Η γυναίκα μου, κυττάζοντάς με με ύφος φοβισμένο, ψιθύρισε:

— Μη θυμώνεις, αγαπημένε μου. Περίμενε... Περίμενε λίγο να φωνάξω το γιατρό.

Και λέγοντας αυτά, τραβιότανε άργά προς την πόρτα με τα χέρια μπροστά. Και σε μία στιγμή, πήδηξε ξαφνικά έξω, ξανακλείνοντας την πόρτα πίσω της. Την άκουσα κατόπιν να ξεσπάη σε λυγμούς.

"Εξαφνα, τότε ή αλήθεια παρουσιάστηκε μπροστά μου σε όλη της τη φρίκη... Δέν με πίστευαν! Ναι, δέν με πίστευαν... "Ετρεξα προς την πόρτα. "Ηταν κλειδωμένη. Μουρμουρητά όμιλίας άκουγόντουσαν απ' έξω. Κόλλησα γ' ατί μου στην πόρτα κι' άφογκράστηκα. "Η γυναίκα μου ρωτούσε:

— Μα τί άκριβώς έχει, γιατρέ; Πότε θα γίνη καλά; Τι (Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

— Τὸ ἠλεκτρικὸ περνάει κι' ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ κρεβάτιου... πρόσθεσε ὁ ἀρχιτέκτονας.

»Δίπλα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ «μπουντουάρ».

— Ἡ κυρία μπορεῖ νὰ ντυθῆ καὶ νὰ γδυθῆ χωρὶς τὴ βοήθεια καμμιάς καμαριέρας... μας ἐξήγησε πάλι.

— Πῶς; ἔκανε ἡ γυναίκα μου;

— Περᾶστε μέσα καὶ θὰ δῆτε... Ὡραία. Ἀνεβήτε τώρα ἐκεῖ ἐπάνω. Θαυμάσια. Πατήστε αὐτὸ τὸ κουμπί... Βλέπετε; Ἄλλως τὸ κουμπὶ ἢ γυναίκα μου τυλίχθηκε ἀπὸ ἓνα ἀκίνδυνο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ τὸ φόρεμά της, αὐτομάτως, ἔπεσε στὰ πόδια της. Ἐγὼ ἔκλεισα θυμωμένος τὴν πόρτα κι' ἄφησα ἀπ' ἔξω τὸν ἀρχιτέκτονα πού γελοῦσε σὰν βλάκκας μ' αὐτὸ τὸ ἀνοστο ἀστεῖο του...»

— Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ θὰ σᾶς ἀπογοήτευσε... παρατήρησα.

— Κάθε ἄλλο! φώναξε ὁ Μπαρμπαραοῦ. Τὸ ξεχάσαμε γρήγορα... Εἶμαστε τόσο ἐνθουσιασμένοι, ὥστε ἀγοράσαμε ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν σωστὸς παράδεισος! Χαιρόσουν νὰ κάθεσαι ἐκεῖ μέσα.

»Ἐτσι, γιὰ μερικὸς μῆνες, ὅλα πηγαινῆσαν μιὰ χαρὰ. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἶχαμε οὔτε ἓναν ὑπηρέτη. Οἱ ὑπηρέτες μας κ' ἡ καμαριέρες ἦσαν τὰ ἠλεκτρικὰ κουμπιά. Τὴ καθαριότητα, τί ὑγεία! Ἡ γυναίκα μου ἦταν κατενθουσιασμένη. Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους μας, ὅλοι τους μᾶς μακάριζαν!..

»Μὰ μιὰ ὠμορφὴ ἡμέρα — ὠμορφὴ ὁ λόγος τὸ λέει — ἀρχισαν ἡ ἀναποδιές. Στὴν ἀρχὴ μικροπράγματα: ἐνώσεις, βραχυκυκλώματα... Πατοῦσα ἓνα κουμπὶ γιὰ νὰ πάρω τὴν ἔφημερίδα καὶ δεχόμουν στὸ πρόσωπο μιὰ σαπουνάδα. Ἡθελα τὸ πρόγευμα κι' ἀρχίζε νὰ παίξω τὸ γραμμόφωνο. «Σχημάτιζα» ἓναν ἀριθμὸ στὸ αὐτόματο τηλέφωνο κι' ἄνοιγε τὸ «ντούς»... Βέβαια, γελᾶτε, γιὰτὶ δὲν σᾶς εἶπα τὰ χειρότερα...

»Ἐνα θρόνου σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας. «Θύελλα!...» ἔγραφε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν «κεκορεσμένη» ἀπὸ ἠλεκτρισμό. Ἡ γυναίκα μου ἀρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τὰ κουμπιά τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχαν... τρελλαθῆ, ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν. Καὶ ξαφνικὰ ἦρθε ἡ καταστροφή! Μὲ τὴν πρώτη ἀστραπή, ὁ κεραυνὸς ἔσκασε μέσα στὴν κουζίνα. Ἐμεῖς, τρομοκρατηθήκαμε. Ἀρπάξαμε γρήγορα ἀπὸ μιὰ θαλίτσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... Μόλις προφθάσαμε ἄλλωστε νὰ βγοῦμε, γιὰτὶ ἓνας δεύτερος κεραυνὸς ἔσκασε στὸ χῶλ... Σὲ λίγο τὸ ἠλεκτρικὸ μας σπίτι ἀρπάξε φωτιά καὶ κάηκε...»

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ γελάσω.

— Βλέπεις; μοῦ ἔκανε τότε ὁ Μπαρμπαραοῦ. Νά, γιὰτὶ ξαναγύρισα στὸ τζάκι καὶ στὰ τριφῶτα... Τὸ μοντέρνο «κομφόρ» σοῦ τὸ χαρίζω!..

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἄς μὲνῃ!... ἔκανα τρομοκρατημένος. Δὲν συμπαθῶ τοὺς κεραυνούς.

Κι' ἀπὸ τότε, βλέπω πάντα μ' ἓνα ὑποπτό μάτι κάθε σπίτι μὲ μοντέρνα ἠλεκτρικὰ εἶδη καὶ μὲ μοντέρνο «κομφόρ»!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 45)

«Ἄντρέα μου,

Σὲ σένα πού μὲ ξέρεις, πού ξέρεις τὸν χαρακτῆρα μου ὅσο κανένας ἄλλος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω, πρὶν θέσω ὁ ἴδιος τέρμα στὴ ζωὴ μου, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ πῶ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆς μὲ πόση δύναμι, μὲ πόσο πάθος, μὲ πόση τρέλλα, ἀγάπησα τὴ γυναίκα μου. Δὲν ζοῦσα παρὰ μόνον γι' αὐτὴν, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἀποδείχνω μὲ τὸν θάνατό μου. Τρεῖς ἀλόκληρους μῆνες ἔζησα μιαν εὐτυχία πού μοῦ φαίνεται πὼς κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσει σὰν κι' ἐμέ. Γιὰ τίποτε δὲν μ' ἐμελλε, οὔτε γιὰ τὰ δυσμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας πού τὰ ἐμάντευα, οὔτε γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν φίλων μου, οὔτε καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐργασίᾶ μου, πού τὴν εἶχα ἀρκετὰ παραμελήσει. Καὶ ἡ εὐτυχία μου δὲν εἶχε κανένα σύννεφο, δὲν εἶχε κανένα μελανὸ σημάδι, γιὰτὶ ἦμουν βέβαιος ὅτι καὶ ἡ Ντολορέ μὲ ἀγαποῦσε ὅπως τὴν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ.

Ὄταν μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα πού ξέρεις, σκέφτηκα καὶ τότε ν' αὐτοκτονήσω. Καὶ ὅταν ξανάρθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια μου κλαίγοντας καὶ παρακαλῶντάς με νὰ τὴν πάρω πίσω, θρήκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἀπ' τὴ στιγμή ἐκείνη ἔνοιωσα πὼς δὲν μπορούσα πια νὰ ζήσω...

Δὲν σοῦ ἔκρυψα τίποτε Ἄντρέα καὶ ἂν ἀγαπᾶς τὸν φίλο σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

τι γυρῶσαμε, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ μᾶς, μερικὸς βράχους μὲ δέντρα ἀνάμεσά τους.

Βρισκόμουν λίγο παράμερα ἀπ' τοὺς συντρόφους μου. Βλέποντας ἔξαφνα ἓνα μέρος ἀπ' τὸ ὅποιο ἦταν εὐκλόγω νὰ σκαρφαλώσω στοὺς βράχους, τράβηξα ἐκεῖ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή βρισκόμουν ἐπάνω. Ἀπ' αὐτὸ τὸ παρατηρητήριον μπορούσα νὰ βλέπω ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω μου.

Κι' ἔξαφνα διέκρινα κάτι πού σάλεψε μέσα σ' ἓνα σῦδεντρο. Ἦταν ἡ οὐρά τοῦ λιονταριοῦ πού ἀναζητοῦσα. Ἀπὸ τὴ στάσι του ἔδειχνε πὼς ἦταν ἕτοιμο νὰ ὀρμήσει κατὰ τῶν συντρόφων μου, οἱ ὅποιοι βρισκόντουσαν σὲ δέκα μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σῦδεντρο, ὅπου ἦταν κρυμμένο τὸ θηρίο.

— Προσέχετε! τοὺς φώναξα.

Συγχρόνως ἓνα μούγκρισμα τρομερὸ ξέσχιζε τὸν ἀέρα καὶ τὸ θηρίο πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σῦδεντρο.

Ὁ Χάρρυ, ξαφνιασμένος, γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς ἐμένα, ἔπειτα κύτταξε μπροστὰ του καὶ σήκωσε τὸ ὄπλο του.

Μὰ ἐγὼ τὸν πρόλαβα καὶ πυροβόλησα πρῶτος. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ λιοντάρι ἀνάμεσα στὰ πλευρὰ, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Χάρρυ, μὰ δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ κάτω.

Ἐνας ἰθαγενῆς στεκόταν πλάι στὸν Χάρρυ. Βλέποντας τὸ λιοντάρι, ἀρχισε νὰ τρέχει γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του καὶ τότε τὸ θηρίο, περιφρονῶντας τὸν ἀκίνητο φίλο μου, ὠρμήσε ἔξω του...

Σ' αὐτὸ ὀφείλει ὁ Χάρρυ τὴν σωτηρία του. Ἔτσι μπόρεσε νὰ πυροβολῆσῃ τὴ στιγμή πού τὸ λιοντάρι περνοῦσε πλάι του. Ἡ σφαῖρα χτύπησε ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως τὸ θηρίο, τὸ ὅποιο σωριάστηκε κάτω ἀναπηδῶντας σπασμωδικὰ καὶ μουγκρίζοντας σὰν δαίμονας.

Πυροβόλησα κατόπιν κι' ἐγὼ γιὰ δευτέρη φορά κ' ἡ σφαῖρα μου τοῦ συνέτριψε τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Αὐτὴ ἦταν ἡ χαριστικὴ βολή... Σ. Τ. ΣΤΟΝΕΧΑΜ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

νὰ κάνω;

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία μου! Δὲν εἶνε τίποτε. Ἐχεῖ μιὰ ἔμμονη ἰδέα, πού ὀφείλεται σὲ ὑπερκόπωσι... Ἡ μάλλον ἔχει μιὰ ἐπαγγελματικὴ ὑπερευαισθησία. Θὰ ἦταν σωστὸ ν' ἀποκαλέσουμε τὴν πάθησί του «ἐρευνομανία». Αὐτὴ ἡ πάθησις δὲν ὑπῆρχε ὡς σήμερα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ μὲ δικαία ὑπερηφάνεια, ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος πού τὴν ἀνακάλυψα.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἀκούσω περισσότερο. Ἦταν περιττὸ νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Γιὰτὶ αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ τρέλλα μου μεγαλώνει ὀλοένα. * * *

Βρίσκομαι δεκαπέντε χρόνια κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ φρενοκομείο. Ἐξακολουθῶ νὰ κρατᾶω σημειώσεις. Εἶμαι πολὺ γαλήνιος. Θὰ βγῶ βέβαια κάποια μέρα ἀπὸ δῶ καὶ τότε θ' ἀποδείξω ὅτι οἱ τρελλοὶ δὲν εἶνε τρελλοί... ΦΙΚΡΕΤ ΑΝΤΕΛ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ Μ'Σ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

λοι της, δηλώνοντάς της ὅτι ἐκεῖ πέρα ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ σκληρὴ κι' ὅτι ἴσως τὴν τσάκιζαν οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ καὶ τὸ φοβερὸ κλίμα τῆς μαύρης ἠπείρου. Μὴ ξέροντας πια πὼς νὰ κερδίση τὸ ψωμί της, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ὠμορφὴ φωνή της. Ἐμαθε λοιπὸν χαβάγια, πῆρε ὡς παρτεναίρ της τὸν κ. Χρήστο Μνηματίδη κι' ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττίκ. Ἐπειτα ἔπαιξε πτὸ «Περροκέ» καὶ ξαναγύρισε πάλι στὴ «Μάντρα» γιὰ νὰ δουλέψῃ.

Μὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν καλλιτεχνῶν ἔχει μέρες κρίσεως. Ἔτσι καὶ ἡ Δανάη πρὸ ἑνὸς χρόνου θρέθηκε χωρὶς δουλειά κι' ἀρχισε νὰ ἔχη οικονομικὲς στενοχώριες. Τώρα περνοῦσε τὴν ὥρα της διαβάζοντας τὰ «Ζητείται» τῆς «Ἐστίας» καὶ καθὲς μέρα γυρνοῦσε σὲ διάφορες διευθύνσεις ζητῶντας ἐργασίᾶ. Τέλος θρήκε δουλειὰ στὸ μυροπωλεῖο τοῦ κ. Νικολαΐδη. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἐργασθῇ ὡς ὑπάλληλος. Οἱ φίλοι της τῆς ἔκλεισαν ἓνα καλὸ συμβόλαιον γιὰ τὴν Πόλι καὶ ἡ Δανάη, ἀνεχώρησε μὲ καλλιτεχνικὸ ἐνθουσιασμό μὰ νέους θροιάμενους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς ἄλλων ἡθοποιῶν.